

EXALTATION OF THE HOLY CROSS PARISH

UKRAINIAN CATHOLIC CHURCH

Парафія Воздвиження Чесного Хреста

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА

Парафія PARISH BULLETIN № 44, NOVEMBER 8, 2020 A.D. Парафія

23rd Sunday after Pentecost
23 Неділя після П'ятидесятниці

HOLY MYSTERIES

CONFESSION:

30 min before the Divine Liturgy *or* by appointment

HOLY COMMUNION:

for the sick, by appointment, any time

BAPTISM: by appointment

MARRIAGE: six months' notice should be given to the parish priest, and he should be contacted before any other arrangements are made

FUNERAL: by appointment

CONTACT US

PRIEST: Rev. Andrii Malysh

Fr. Andriy's cell: 604-440-3860

pastor@crossparish.ca

ADDRESS: 13753 - 108th Avenue,

Surrey BC, V3T 2K6

E-MAIL: info@crossparish.ca

PHONE: 604-584-4421 (parish hall)

WEB: www.crossparish.ca

We make many decisions every day. Almost every single decision either brings us closer to Christ or farther away from Him. Christ and our union with Him must be the target. Are we directed towards Him? Are we moving towards Him? If our decisions turn us away from Him or move us farther away from Him, they are sin. So, in some sense, many situations that we find ourselves in can be defined as temptations--environments that entice us to sin.

The sad fact of living in this fallen world is that it's easier to sin than it is to not sin. So, our life can become like a snowball rolling down a hill. It gathers more mass, it rolls faster as it goes and it becomes more difficult to stop. And in our extremely busy lives, we begin to lose sight of how the devil and the demons are working against us. We forget how we got in the predicament we find ourselves in. We struggle to make the first step to stop the downhill avalanche our life has become.

What's the solution? What's the remedy? Name the demons! Admit the sin that has us trapped. Admitting a problem is a first step towards resolving it. Confession is the Christian way to name the demons. Confessing to God our sins is naming the demons. Confessing our passions, our weaknesses, and our sinful inclinations is naming the demons. It is our responsibility to cast them out with God's grace but we must do the first step.

Troparion, Tone 6: Angelic powers were upon Your tomb* and the guards became like dead men;* Mary stood before Your tomb* seeking Your most pure body.* You captured Hades without being overcome by it.* You met the Virgin and granted life.* O Lord, risen from the dead,* glory be to You!

Troparion, Tone 4: Princes of the heavenly hosts,* we, though unworthy, beg you* to encircle us through your prayers* under the shelter of the wings your spiritual glory.* Guard us as we come to you and sincerely cry:* Deliver us from dangers,* O princes of the powers on high!

Glory be to the Father and to the Son and to the Holy Spirit

Kontakion, Tone 6: With His life-giving hand* Christ our God, the Giver of life,* raised all the dead from the murky abyss* and bestowed resurrection upon humanity.* He is for all the Saviour,* the resurrection and the life, and the God of all.

Now and for ever and ever. Amen.

Kontakion, Tone 2: Princes of God's hosts, ministers of divine glory,* leaders of angels and guides of men,* pray for our welfare and for great mercy,* O princes of the incorporeal powers.

Prokeimenon (Tone 6) Save Your people, O Lord,* and bless Your inheritance.
Verse: Unto You I will cry, O Lord, my God, lest You turn from me in silence.

Reading from the Epistle of Saint Paul to the Ephesians (6:11-18)

Brothers and Sisters, God, who is rich in mercy, out of the great love with which he loved us even when we were dead through our trespasses, made us alive together with Christ—by grace you have been saved—and raised us up with him and seated us with him in the heavenly places in Christ Jesus, so that in the ages to come he might show the immeasurable riches of his grace in kindness toward us in Christ Jesus. For by grace you have been saved through faith, and this is not your own doing; it is the gift of God—not the result of works, so that no one may boast. For we are what he has made us, created in Christ Jesus for good works, which God prepared beforehand to be our way of life.

Тропар (глас 6): Ангельські сили на гробі Твоім* і сторожі омертвіли;* Марія ж стояла при гробі,* шукаючи пречистого тіла Твого.* Полонив Ти ад і, не переможений від нього,* зустрів Ти Діву, даруючи життя.* Воскреслий з мертвих, Господи, слава Тобі!

Тропар (глас 2): Небесних воїнств архистратиги,* молимо вас завжди ми, недостойні,* щоб ви вашими молитвами огородили нас* покровом крил духовної вашої слави,* охороняючи нас, що усильно припадаємо і кличемо:* Від бід ізбавте нас як чиновачальники вишніх сил.

Слава Отцю і Сину і Святому Духові

Кондак (глас 6): Ти – із Отця несказанно возсіявший Син* – з жени родився подвійний еством.* Його видячи, не відрікаємося виду зображення,* але Його, благочесно написавши, вірно почитаємо.* І ради того Церква, держачи істинну віру,* цілує ікону вочоловічення Христового.

І нині і повсякчас і на віки вічні. Амінь.

Кондак (глас 2): Архистратиги Божі, служителі божественної слави,* ангелів начальники і людей наставники,* корисного нам просіть і великої милости* як безплотних архистратиги.

Прокімен (глас 6): Спаси, Господи, * людей Твоїх * і благослови спадкоємство Твоє.

Стих: До Тебе, Господи, взиватиму; Боже мій, не відвертайсь мовчки від мене.

До Ефесян послання святого апостола Павла читання (2:4-10)

Браття і Сестри, Бог, багатий милосердям, з-за великої своєї любови, якою полюбив нас, мертвих нашими гріхами, оживив нас разом із Христом – благодаттю ви спасені! – І разом з ним воскресив нас, і разом посадовив на небі у Христі Ісусі; щоб у наступних віках він міг показати надзвичайне багатство своєї благодаті у своїй доброті до нас у Христі Ісусі. Бо ви спасені благодаттю через віру. І це не від нас: воно дар Божий. Воно не від діл, щоб ніхто не міг хвалитися. Бо ми його створіння, створені у Христі Ісусі для добрих діл, які Бог уже наперед був приготував, щоб ми їх чинили.

Alleluia (Tone 6):

Verse: He who lives in the aid of the Most High, shall dwell under the protection of the God of heaven.

Verse: Praise the Lord, all you His angels; praise Him, all you powers.

Gospel: (Luke 8: 26-39)

At that time, the Lord arrived at the country of the Gerasenes, which is opposite Galilee. As he stepped out on land, a man of the city who had demons met him. For a long time he had worn no clothes, and he did not live in a house but in the tombs. When he saw Jesus, he fell down before him and shouted at the top of his voice, "What have you to do with me, Jesus, Son of the Most High God? I beg you, do not torment me" — for Jesus had commanded the unclean spirit to come out of the man. (For many times it had seized him; he was kept under guard and bound with chains and shackles, but he would break the bonds and be driven by the demon into the wilds.) Jesus then asked him, "What is your name?" He said, "Legion"; for many demons had entered him. They begged him not to order them to go back into the abyss. Now there on the hillside a large herd of swine was feeding; and the demons begged Jesus to let them enter these. So he gave them permission. Then the demons came out of the man and entered the swine, and the herd rushed down the steep bank into the lake and was drowned. When the swineherds saw what had happened, they ran off and told it in the city and in the country. Then people came out to see what had happened, and when they came to Jesus, they found the man from whom the demons had gone sitting at the feet of Jesus, clothed and in his right mind. And they were afraid. Those who had seen it told them how the one who had been possessed by demons had been healed. Then all the people of the surrounding country of the Gerasenes asked Jesus to leave them; for they were seized with great fear. So he got into the boat and returned. The man from whom the demons had gone begged that he might be with him; but Jesus sent him away, saying, "Return to your home, and declare how much God has done for you." So he went away, proclaiming throughout the city how much Jesus had done for him.

Communion Verse: Praise the Lord from the heavens* praise Him in the highest. Alleluia! (3x).

Алилуя (глас 6):

Стих: Хто живе під охороною Всевишнього, під покровом Бога небесного оселиться.

Стих: Хваліте Господа, всі ангели Його, хваліте Його, всі сили Його.

Євангеліє: (Лк 8: 26 – 39)

У той час прийшов Ісус у край Геразинський, що проти Галилеї. Як Ісус вийшов на берег, трапився йому назустріч один чоловік з міста, що мав бісів. Він з давнього часу вже не носив одежі й мешкав не в хаті, а по гробах. Побачивши Ісуса, закричав, припав йому до ніг і сказав голосом сильним: “Що мені й тобі, Ісусе, сину Бога Всевишнього? Благаю тебе, не муч мене!” Бо він велів нечистому духові вийти з чоловіка. Дух той часто хапав чоловіка, і його тоді в’язали кайданами та ланцюгами й стерегли, та він трощив окови, і демон гонив його по пустинях. Ісус же спитав його: “Як тобі на ім’я?” “Легіон!” – відповів той, багато бо бісів увійшло в нього. І вони благали його, щоб він не велів їм іти в безодню. А було там велике стадо свиней, що паслося на горі. І демони просили його, щоб він дозволив їм увійти в них. І він дозволив їм. Вийшли ті демони з чоловіка, увійшли в свиней, і кинулося стадо з кручі в озеро та й потонуло. Побачивши, що сталося, пастухи кинулись урзтіч і розповіли про це в місті та по селах. І вийшли люди подивитися, що сталося. Вони прибули до Ісуса й знайшли, що чоловік, з якого вийшли біси, сидів при ногах Ісуса, зодягнений та при умі – і злякались. Наочні свідки їм розповіли, як вилікувався біснுவатий. Тоді все населення Геразинської округи почало його просити, щоб відійшов від них, бо великий страх огорнув їх. І він увійшов до човна й повернувся. А чоловік, з якого вийшли біси, просив Ісуса, щоб бути з ним, але він відпустив його, кажучи: “Вернися додому й розкажи все те, що Бог зробив тобі.” Пішов той, сповіщаючи по всьому місті, що Ісус зробив йому.

Причасний: Хваліте Господа з небес,* хваліте Його на висотах. Алилуя (х3).

The feast of the Priest'Martyr St. Josaphat

'O Priest-martyr Josaphat, you have shone forth as a brilliant lamp, for as a good shepherd you gave up your life for your sheep... (Troparion of the feast)

The feast of St. Josaphat, Priest-martyr, is especially dear, glorious and joyful for the faithful of the Ukrainian Catholic Church because it is a feast of our own Ukrainian Saint, our brother who is of our own flesh and bone; it is the feast of a great Apostle and Martyr for the holy faith and the unity of the Churches.

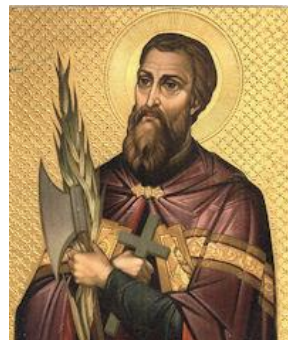
Not only our own Ukrainian Catholic Church, but the entire Catholic Church venerates, praises, and prays to St. Josaphat and erects churches in his honor. His relics are enshrined in the center of the Catholic world — in the Basilica of the Apostle St. Peter in Rome. St. Josaphat is the first Ukrainian Saint ever to be canonized by the Catholic Church. It is due to him and to his martyrdom that today we profess the true Christian faith and are members of the true Church of Christ.

We do not intend here to recall the history of his life, canonization, or cult, but will instead examine the significant features of his personality and character for which Church canonized him and listed him among the holy Martyrs. we can characterize the person of st. Josaphat in three words: he was Holy, he was an Apostle, and he was a Martyr.

St. Josaphat — a Canonized Saint

In heaven there are thousands upon anonymous Saints. However, there are many other Saints who, during their lifetime on earth, were distinguished for their holiness and heroic love of God and neighbor, and the Lord God glorified after their death. These, holy Church has raised to the altar of the Saints and directed that they be venerated. These are the canonized Saints, and St. Josaphat Priest-martyr, is one of them.

St. Josaphat embarked upon the path of holiness while still a boy, from the moment that a spark of love fell from a crucifix upon his innocent youthful heart. This spark was never extinguished but over the years was kindled into a great fire of love for God and neighbor. The desire for holiness led him to enter the monastery of the Order of Saint Basil the Great, in Vilna. Here he quickly advanced in holiness through love of prayer and meditation, through various penitential acts, and through his love for the divine office which he soon committed to memory. Here he delved into liturgical books that continuously placed an example of the Saints and holy Martyrs before his eyes. From these books he learned about holiness, and acquired a

knowledge of our holy faith and a great love for our Rite and church services. Of all the spiritual practices, he loved the Divine Liturgy most of all. As a monk he gladly assisted in the Liturgy, and later, as a priest and bishop, he offered It with angelic devotion. At the foot of the Eucharistic Christ, he prayed for whole hours and sometimes throughout a great part of the night.

As a priest and later as a bishop, he burned himself out like a candle in the service of God and of neighbor. His spirit of zeal and sacrifice for the glory of God and

for the salvation of souls was greatly admired by his associates, his friends, and even by his enemies. After his death, over 150 witnesses confirmed the holiness of his life under oath. Metropolitan Joseph V. Rutsky, notifying the Holy See of the death of St. Josaphat, wrote in his letter of the 23rd of December, 1623: "I grieve over the fact that they

have physically taken from me him who was my right arm...however, I am filled with the hope that he will continue to work for our benefit with far greater power in heaven than he could do while here on earth, because this holy Martyr gave up his life for the glory of God, for the holy Union, and for the primacy of the Apostolic See. Alexander Tyshkevych, the chief judge in the region of Polotsk, who knew St. Josaphat during the whole time of his episcopate and held frequent conversations with him, in 1628 testified under oath: "I know that the servant of God, Josaphat, was and is still today revered and honored by all as a Saint and a great servant of God."

But the most trustworthy witness of the holiness of St. Josaphat is the Lord God Himself who, after Josaphat's death, glorified him with miracles. These began to occur immediately after his martyrdom. Among the outstanding miracles is the preservation of his body which remained incorruptible for many years after death. Other miracles include the conversion of almost all his murderers and the conversion of the Orthodox Bishop, Meletius Smotryckyj, who was responsible for St. Josaphat's death. There were many other miraculous conversions and cures, such as, the restoration of sight to the blind, the cure of heart disease and paralysis, and deliverance from various dangers. All these miracles have been verified by the Church, and were confirmed, under oath, by those who were beneficiaries or eye-

witnesses of these miracles. In 1628, St. Josaphat's confessor, Father Gennadius Khmelnytskyj, testified to the following: "People from all over flock to his tomb, all invoke his intercession, and through him great graces and miracles are being wrought.

Therefore, it is not surprising that holy Church, after conducting several very strict inquiries into the life of St. Josaphat, judged him worthy of canonization. Pope Pius IX, on June 29, 1867 enrolled Josaphat among the Saints officially recognized by the Church. "Pius, bishop, the servant of servants of God..." reads the Bull of canonization, "has decreed and defined that the said blessed Josaphat, Archbishop of Polotsk, of the Ruthenian Rite, is to be regarded as a Saint, and has inscribed him in the register of holy Martyrs."

St. Josaphat — Apostle of Christ

True holiness has that beautiful characteristic that prevents it from turning in upon itself, requiring rather that it be completely outgoing, never avoiding people, but rather seeking to make them good and holy, to lead others to Christ and to be, for all, an apostle of Christian truth.

The flaming love of God and zeal for God's glory thrust St. Josaphat into the vortex of tireless, sacrificial activity for the salvation of others. He was consumed with only one desire: to bring the light of holy faith to every person and to lead as many as possible to Christ. The means he used apostolate were prayer, the living word, and the example of his life.

Even before st. Josaphat became a Priest, he Practiced hidden apostolate of prayer, sacrifice, and penance. Day night he prayed in his cell, in the church, and at the cemetery; he prayed especially for the union of Churches.

As a priest and bishop, he used the two-edged sword of the word of God. His sermons flowed from great conviction and from the depths of the soul; hence, they were powerful convincing and moving. Even hardened sinners were unable to resist them. The church was always filled when he preached. ' He preached on every feast day, " says the Archpresbyter of Polotsk, Jacob Dyakonytskyj, "moreover, whenever possible, he would prepare a holy banquet of spiritual instruction. His words pierced the heart and forced tears from the eyes. His sermons moved so many persons to embrace the true faith that his enemies called him "soul-snatcher". Wayward souls, stirred by the grace of God and by the power of his word, became reconciled with God in the holy Sacrament of Penance. So many penitents flocked to him that sometimes he spent as many as six hours a day in the confessional. Besides the living word, he

carried on the apostolate of the printed word. He wrote in defense of the holy faith and union, and composed a catechism and directives for his priests.

St. Josaphat not only carried on an apostolate of prayer and of the spoken and printed word, but also one of good example. He practiced what he preached to others. Even his enemies could not level any accusations against him. His heart was opened to all and embraced all with love. He was always approachable, always humble, always forgiving. He received his enemies gladly, forgave and prayed for them. When his enemies called him "soul-snatcher", he replied: "God grant, that I snatch all your souls and lead them to heaven.

With his love he especially embraced the poor, the invalid, the sick and orphans. Metropolitan Raphael Korsak (t 1640), in his records of the Beatification Process, writes of the mercy of St. Josaphat: "He never neglected to give alms to the poor, to widows, and especially to orphans. For this reason, everyone loved him; whenever he would leave the church in Vilna, all the people would flock to the church doors, desiring to seek consolation in his words. When he was raised from the dignity of the hegumen of the Vilna monastery to that of Archbishop of Polotsk, the poor accompanied him, their guardian and father, with great mourning.

St. Josaphat — Martyr for the Faith

St. Josaphat was not only a great Saint and zealous Apostle of Christ but was also a Martyr. In iconography he is frequently seen holding in his hands the palm of martyrdom for the holy faith and for the union of our Church with the Apostolic See of Peter. Where there is true holiness and apostolic zeal, there is also readiness for total self-sacrifice, for suffering and death for the holy faith. Proof of this is given by thousands and hundreds of thousands of holy Martyrs, from the beginning of Christianity up to our own times. In martyrdom, all the virtues manifest themselves in a heroic degree, especially those of unshakeable faith, firm hope, love full of dedication, and fortitude worthy of praise. We find all of these manifested in the life of the priest-martyr, St. Josaphat.

His martyrdom did not take him by surprise. He had desired it for a long time; he had spoken about it and prepared for it. While still living, he was making ready his tomb in his cathedral in Polotsk. The witness of his death, Father Dorotheus Letskovych, testified in 1628 before the Beatification Commission: "In his sermons, conversations, letters, he always made known his desire for death, and whenever possible, he would say that he desired nothing more than to die for God". To his enemies who threatened him with death, he said: "You threaten me with death, but I tell you: nothing would make me happier than to die by your hands for the Catholic and apostolic faith. "

St. Josaphat not only desired to die for the holy faith but voluntarily went forth to meet suffering and death. He knew that the enemies of the Union in Vitebsk were conspiring to kill him, yet he still went there for visitation. They warned him that certain death awaited him if he came, but he answered: "God grant that I shed my blood for the lost sheep, that all may be saved and come to the knowledge of the truth, and that having accepted the holy Union, all preserve it with mutual love. '

After praying all night on the 12th of November, according to the old Julian calendar in the year 1623, he gave up his innocent life in order to fulfill the words of Christ: "That there be one flock and one shepherd." (John 10, 16) He died defending the truths expressed in the Creed, "I believe in one, holy, catholic, apostolic Church."

May the words of Archbishop Major Cardinal Joseph spoken at the tomb of St. Josaphat on the 25th of November, 1969, be an inspiration to all of us to venerate and imitate him in the love of our holy faith: "May St. Josaphat, a faithful son of the Church and nation, lead our nation to victory. He defended the union of the Church and nation all his life. Even in Polotsk, in White Russia, he regarded himself as a Ukrainian, and had also convinced the monks of the Kievan Lavra about the need for Church union. His strong character and heroic holiness of life must also encourage and inspire us to follow in his footsteps, even if we should be required to sacrifice our life for God, the Church and the nation." (Blahovisnyk, V, 1-4, 1969)

Празник Святого священомученика Йосафата

"Світільником світлим ти засіяв, священномучениче Йосафате, бо як пастир добрий віддав життя своє за вівці"

(Тропар праздника).

Празник святого священномученика Йосафата для вірних Української Католицької Церкви особливо дорогий, світлий і радісний, бо це празник нашого українського святого, празник нашого брата по крові й кості, празник великого апостола й мученика за святу віру й єдність Церков.

Та не тільки наша Церква, але й ціла Католицька Церква його почитає, його славить, до нього молиться, на його честь буде святині, а його мощі спочивають у серці християнсько-католицького світу, у базиліці святого апостола Петра в Римі. Святий Йосафат — це перший український святий, якого канонізувала Католицька Церква, йому і його мученицькій крові ми завдячуємо, що сьогодні визнаємо правдиву Христову віру та що ми члени правдивої Христової Церкви.

Не думаємо пригадувати тут історію його життя, канонізації чи культу, але радше хочемо звернути увагу на знаменні риси його особи й характеру, за які свята Церква його канонізувала та вписала до переліку святих мучеників. Особу святого Йосафата можна окреслити трьома словами: Він — святий, він — апостол, він — мученик.

СВЯТИЙ ЙОСАФАТ — КАНОНІЗОВАНИЙ СВЯТИЙ

У небі є тисячі й тисячі різних святих. Це безіменні святі. Та маємо рід святих, які за земного життя відзначилися великою святістю і геройськими чеснотами любови Бога і ближнього, яких Господь Бог після їхньої смерти прославив чудами, а свята Церква винесла їх на престоли святих і доручила їх почитати. Таких святих звемо канонізованими. І до них якраз належить наш священномученик Йосафат.

Він вступив на дорогу святости ще малим хлопчиною від хвилини, коли з Христового Розп'яття впала іскра любови на його невинне дитяче серце. Та іскра вже ніколи не згасла але з роками розгорілася у великий вогонь любови до Бога і ближнього. Бажання святости веде його до василіянського монастиря у Вільні. Тут він швидко зростає у святості через любов до молитви і роздуми, через різні покутні діла та через любов до нашого церковного правила, яке з

часом вивчає напам'ять. Тут він вчитується в церковні книги, у яких описано життя та вчинки святих і святих мучеників. З тих книг він вчиться святости, пізнає нашу святу віру та черпає велику любов до наших богослужень, обряду й Церкви. З усіх духовних практик він найбільше любить святу Літургію, на якій як монах радо служить, а відтак як священник чи єпископ служить її з ангельською набожністю. У стіп Євхаристійного Ісуса він молиться цілими годинами, а деколи й велику частину ночі.

Ставши священником, а відтак єпископом, він повністю, наче та свічка, спалює себе у служінні Богові та ближньому. Його духу ревности й жертви для Божої слави і спасення душ подивляють свої й чужі і навіть вороги. Його святість після смерти підтвердили присягою понад 150 свідків. Митрополит Йосиф Велямин Рутський, повідомляючи Апостольську Столицю про смерть святого Йосафата у своєму листі від 23 грудня 1623 року каже: "Болю над тим, що забрали мені фізично того, хто був моєю правою рукою... та маю певну надію, що він діятиме на нашу користь далеко сильніше в небі, ніж міг це зробити на землі тому, що цей святий мученик життя своє віддав за славу Божу, за святе З'єдинення, за владу Апостольського Престолу". А Олександр Тишкевич, головний суддя полоцької землі, який знав святого Йосафата увесь час його єпископства й часто з ним розмовляв, у 1628 р. зізнає під присягою: "Знаю, що слугу Божого Йосафата вважали й сьогодні вважають за святого та великого Божого слугу і за такого його почитають".

Та найбільш достовірний свідок святости святого Йосафата — це сам Господь Бог, що після його смерти прославив його різними чудами. Вони відбуваються відразу після його мученицької смерти. До визначних чудес належить передусім нетлінність його тіла

протягом тривалого часу, навернення майже всіх його вбивць та навернення православного єпископа Мелетія Смотрицького, справжнього винуватця смерті святого Йосафата. Відбулось багато-багато чудесних навернень і чудесних оздоровлень, а саме: повернення зору незрячим, виліковування недуги серця, паралічу чи рятування з різних небезпек. Усе те перевірила Церква і підтверджено присягою тими, хто ті чудеса на собі відчув або був свідком-очевидцем. Сповідник святого Йосафата о. Геннадій Хмельницький у 1628 році згадує: "До його гробу приходять звідусіль, усі призивають його заступництва, і через нього діються великі ласки й чуда".

Тож нічого дивного, що свята Церква після проведення кількох дуже строгих процесів над життям святого Йосафата, руками Папи Пія IX, 29 червня 1867 року поклала на голову святого Йосафата вінець святих: "Пій, єпископ,

слуга слуг Божих..., — каже канонізаційна булла, — згаданого блаженного Йосафата, архієпископа полоцького, руського обряду, з Чину Святого Василя Великого, бути святим вирішили та й у список святих мучеників вписали".

СВЯТИЙ ЙОСАФАТ — ХРИСТОВИЙ АПОСТОЛ

Справжня святість має гарну прикмету — вона не замикається в собі, не втікає від людей, але хоче й інших робити добрими і святими, хоче й інших приводити до Христа та бути апостолом Христової правди.

Пламенна любов Бога і ревність за Божу славу кидає святого Йосафата у вир невтомної, постійної жертвенної праці над спасенням своїх ближніх. Він горить тільки одним бажанням: нести світло святої віри в кожну душу і якнайбільше душ привести до Христа. Дуже успішні засоби в його апостольській праці — це молитва, живе слово і приклад власного життя.

Поки не став священником, він практикує укрите апостольство молитви: жертви й покути. Молиться багато в келії, у церкві, на цвинтарі, молиться вдень і вночі, молиться передусім за єдність Церков.

Ставши священником і відтак єпископом, він бере в руки обосічний меч Божого слова. Його проповіді пливають з великого переконання та глибини душі, тому вони сильні, переконливі й поривисті, їм не можуть опертися навіть закам'янілі грішники. Він завжди має повну церкву слухачів. "Проповідував кожного свята, — каже полоцький архипресвітер Яків Дяконицький, — більше того, де тільки міг заставляв священний пир духовної науки, його слова проникали у серця та витискали сльози з очей". Він так впливає на душі і приводить їх до правдивої віри, що нез'єдинені звать його "душехватом". Душі, які заблукали, зворушені Божою ласкою і силою його слова, він поєднує з Богом у святій сповіді. Народ так горнеться до нього на сповідь, що він деколи сповідає навіть по шість годин денно. Крім живого слова, він апостолує і словом преси. Пише в обороні святої віри і з'єдинення, укладає катехизм і правила для священників.

Святий Йосафат апостолує не тільки молитвою і живим та писаним словом, але й своїм цілим життям власним прикладом. Сам практикує те, чого навчає інших. Навіть вороги не можуть йому нічого закинути. Він має серце, створене для всіх, і всіх обіймає своєю любов'ю. Він завжди для всіх доступний, завжди покірний, завжди вибачає. Своїх ворогів радо приймає, радо їм прощає і молиться за них. Коли вороги називають його "душе хватом", то він відповідає: "Дай, Боже, щоб я всі ваші душі полонив і запровадив до неба".

Своєю любов'ю він особливо обіймає бідних, немічних, недужих і сиріток.

Митрополит Рафаїл Корсак († 640) у своїх записках до беатифікаційної комісії так пише про милосердя святого Йосафата: "Ніколи не забував давати милостиню убогим, удовам і передусім сиротам. Тому всі так його любили, що, коли виходив з віленської церкви, усі люди тиснулись до церковних дверей, бажаючи потішитися його словом. А коли з віленського ігумена пішов на полоцького архієпископа, то бідаки великим плачем супроводили його, як свого опікуна й батька".

СВЯТИЙ ЙОСАФАТ — МУЧЕНИК ЗА СВЯТУ ВІРУ

Святий Йосафат це не тільки великий святий і ревний Христовий апостол, але й мученик. В його руках видніє пальма мученика за святу віру і єдність нашої Церкви з престолом святого апостола Петра. І нічого дивного, де правдива святість і апостольська ревність, там також і готовість на цілопальну жертву, на муки і смерть за святу віру. Про це свідчать непроглядні тисячі й сотні тисяч

святих мучеників від початку християнства і аж до нашого часу. Р мучеництві всі чесноти виступають у геройському ступені, передусім непохитна віра, сильна надія, повна посвяти любов та подиву гідна мужність. Усе те ясно бачимо й у житті святого священномученика Йосафата.

Мученицька смерть його не була для нього несподіваною. Він давно її

бажав, про неї говорив і до неї готувався. Ще за життя у своїй катедрі в Полоцьку будує собі гробницю. Свідок його смерти, о. Доротей Лецикович, перед беатифікаційною Комісією 1628 року зізнається: "Своє бажання вмерти він виявляв завжди у проповідях, в розмовах, в листах, і де тільки міг говорив, що він нічого більше і не бажає, як вмерти за Бога". Ворогам, які погрожували йому смертю, казав: "Ви мені грозите смертю, а я вам кажу: не можу бути щасливіший, як згинутися з ваших рук за католицьку й апостольську віру".

Святий Йосафат не тільки бажає вмерти за святу віру, але й сам добровільно йде на муки і смерть. Він знає, що вороги Унії у Вітебську

здійснили змову, щоб його вбити, а все-таки їде туди на візитацію, Його застерігають, що йде на певну смерть, а він відповідає: "Дай, Боже, щоб я проляв свою кров за заблукані овечки, щоб усі спаслися і прийшли до пізнання правди та, визнавши святу Єдність, зберегли взаємну любов".

І після цілонічної молитви 12 листопада (за старим стилем) 1623 року він віддає своє праведне життя і свою невинну душу за слова Христові: "Щоб було одне стадо й один пастир" (*Йо. 10. 16*), та за правду, що в Символі віри: "Вірую в єдину, святу, соборну й апостольську Церкву".

Закликом почитати і наслідувати святого Йосафата в любові до нашої святої віри, Церкви, обряду й народу, хай будуть для нас слова Верховного Архієпископа Кардинала Йосифа, які він сказав біля гробу святого Йосафата 25 листопада 1969 року: "Нехай святий Йосафат, як вірний син Церкви й народу, аж до перемоги веде наш народ. Він боронив єдність Церкви й народу весь свій вік. Навіть у Полоцьку на Білорусі він почувався русином-українцем, а про єдність Церкви переконував і київських печерських монахів, його сильний характер і геройська святість життя мусить і нас підбадьорювати та заохочувати йти по його слідах, хоч би це також коштувало нам жертви, бо принести її треба, якщо йдеться про добро Бога, Церкви й народу" (*Благовісник, V, 1-4, 1969*).

Announcements

✠ **NEW Happy Birthday** Edyta Dudek, Dmytro Garapiak and Olga Kosarewicz and those who celebrated their birthdays or anniversaries this past week. May the Lord Our God continue to bless you abundantly and the Holy Mother of God protect you. Многая Літа!

✠ **NEW REMEMBRANCE DAY** – Divine Liturgy and Panakhyda will be offered in remembrance of those who sacrificed their lives in the defense of freedom on Thursday, November 12, at 10:00 am.

✠ **NEW Parish Council meeting** will take place on Thursday November 19, at 7pm via Zoom. If you have any ideas or comments which you would like to bring up to the Parish Council please share them with Fr Andrii or Bruce.

✠ **Donations.** Amid Covid-19 outbreak causing these challenging times we continue to rely on your generosity. for the parish would be greatly appreciated. We still have expenses and rely on your support. You can make donations on our website. <https://crossparish.ca/donation/> or Sending them by mail. Send the donations to 502-5th Avenue, New Westminster, BC, V3L 1S2

FUNDRAISER FOR HOLY CROSS PARISH

EXPRESS

LITURGICAL SCHEDULE, 8 - 15 November, 2020 A.D.

SUN, Nov 8	DIVINE LITURGY (ENG)	09:00 AM
	DIVINE LITURGY (UKR)	11:00 AM
TUE Nov 10	Divine Liturgy (Holy Eucharist Cathedral in New Westminster)	08:30 AM
WED Nov 11	Divine Liturgy (Holy Eucharist Cathedral in New Westminster)	10:00 AM
THU Nov 12	Divine Liturgy & Panakhyda	10:00 AM
FRI Nov 13	Divine Liturgy (Holy Eucharist Cathedral in New Westminster)	08:30 AM
SAT, Nov 14	Divine Liturgy VESPERS (Holy Eucharist Cathedral in New Westminster)	08:30 AM 06:00 PM
	DIVINE LITURGY (ENG)	09:00 AM
SUN, Nov 15	DIVINE LITURGY (UKR)	11:00 AM

SUNDAY DIVINE LITURGY SCHEDULE FOR November 2020

SUNDAY, Nov 15 : 09:00am – DIVINE LITURGY (ENG)

11:00am – DIVINE LITURGY (UKR)

SUNDAY, Nov 22: 09:00am – DIVINE LITURGY (ENG)

11:00am – DIVINE LITURGY (UKR)

Your story continues at...

Columbus Homes

AFFORDABLE HOMES FOR SENIORS IN THE GREATER VANCOUVER AREA

All inquiries: 604.439.2443 Email: cca@colchar.org www.colchar.org

Serving Our Catholic Community Since 1908

Kearney
FUNERAL SERVICES

Our pre-need team is here to help.

Mike Garisto, pre-need counsellor:

604-312-9799